

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného opatrovníci A. Č., pracovníci Městského soudu v Praze, právně zastoupeného JUDr. Vlastou Houdkovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Máchova 21, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2004 č. j. 11 Az 75/2003 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Vlastě Houdkové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 6. 2003 č.j. OAM-263/AŘ-2002 byl zamítnut rozklad žalobce (dále i „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 12. 2001 č.j. OAM-5383/VL-07-LE12-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že je třeba souhlasit s právním hodnocením

provedeným správním orgánem I. stupně, neboť návrh žalobce na zahájení řízení o udělení azylu byl posouzen v souladu s platnou právní úpravou. V průběhu správního řízení nebylo dle žalovaného prokázáno, že by žalobce měl ve vlasti problémy se státními orgány kvůli své rase, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro své politické přesvědčení, ani že by vyvíjel nějaké aktivity v uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný se proto připojil k posouzení případu uvedenému v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a k jeho závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu taxativně uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 10. 2004 č. j. 11 Az 75/2003 – 40 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že důvody tvrzené žalobcem v řízení o udělení azylu nelze podřadit pod žádnou ze skutečností, které jsou uvedeny v ustanovení § 12 zákona o azylu. Z tvrzení žalobce dle soudu vyplývá, že měl potíže s neznámými osobami, které však nelze považovat za součást státní orgánů či za součást státní moci, šlo o soukromé osoby, jejichž pronásledování nelze posuzovat jako pronásledování podle zákona o azylu, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že motivem jednání těchto soukromých osob bylo získání finančních prostředků. Žalobcem uváděné problémy s neznámými osobami nebyly způsobeny z důvodů dle ustanovení § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Pokud žalobce poukazoval na to, že nemělo smysl obracet se na policii, soud uvedl, že bylo na žalobci, aby využil všech svých možností, které právní úprava v zemi jeho původu poskytuje k ochraně práv svých občanů. Soud také konstatoval, žalovaný v průběhu správního řízení předložil žalobci výčet zpráv a informací, ze kterých bude při rozhodování vycházet, žalobce k těmto zprávám nevznesl žádné konkrétní námítky a nepožadoval jejich doplnění. Po posouzení obsahu spisového materiálu měl soud za to, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného byl skutkový stav věci zjištěn dostatečným způsobem, podklady pro rozhodnutí byly žalovaným opatřeny v rozsahu opravňujícím k rozhodnutí ve věci samé. Soud dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které trvá na tom, že žalovaný správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dál jen „správní řád“), a že si neopatřil dostatek důkazů. Dále stěžovatel namítá, že při pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uváděl, jaké nebezpečí mu ve vlasti hrozí, žalovaný i soud bez dalšího usoudily, že osoby, které jej ohrožovaly, jednaly s kriminálním motivem, nevysvětlily, proč mají za to, že nemohly být tyto osoby vedeny motivem jiným. Podle názoru stěžovatele nebyl skutkový stav zjištěn řádně ani při rozhodování o existenci překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť žalovaný a soud vycházely ze skutkových zjištění získaných za období let 1998 až 1999, přičemž žalovaný si neopatřil podklady o situaci v zemi původu stěžovatele v době rozhodování ve věci a soud takové podklady poté neměl k dispozici. Stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení, současně navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, které učinil během správního řízení, a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti lze usuzovat, že byla podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel namítá, že žalovaný správní orgán si neopatřil dostatek důkazů a nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého soudního spisu ve věci plyne, že stěžovatel již v žalobě namítal nepřesné a neúplné zjištění skutkového stavu věci a neúplnost opatřených důkazů ze strany žalovaného a trval na tom, že splňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Městský soud se žalobními námitkami řádně zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný provedl ve věci dostatečné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů. Žalovaný (stejně jako správní orgán I. stupně) vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 9. 6. 2001, v pohovoru k důvodům tohoto návrhu ze dne 7. 11. 2001 a z informací o situaci v Alžírsku z let 1999 a 2001, které jsou přehledně vyjmenovány na straně páté protokolu o pohovoru, a s nimiž byl stěžovatel řádně seznámen. Stěžovatel uváděl, že vlast opustil 24. 4. 2001 ze strachu z teroristů, od kterých dostával výhrůžné dopisy, stěžovatel podnikal, prodával cigarety, teroristé za ním přišli a požadovali, aby jim odevzdal všechny peníze, vyhrožovali mu zabitím, proto z vlasti odcestoval. Stěžovatel nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, v souvislosti se svými problémy se neobrátil na žádný státní orgán ve vlasti, dle jeho slov by to nemělo smysl, v případě návratu do vlasti se stěžovatel obával pouze osob, které mu vyhrožovaly. Po posouzení tvrzení stěžovatele a informací o situaci v jeho vlasti rozhodl správní orgán I. stupně o neudělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel nesplnil taxativně stanovené zákonné podmínky a žalovaný v řízení o rozkladu jeho rozhodnutí potvrdil. V daném řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že chování soukromých osob vůči stěžovateli v zemi jeho původu, ačkoli spočívalo v negativním jednání, nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, když jednak chování těchto osob bylo vedeno toliko snahou o získání majetkového prospěchu a ne z důvodu stěžovatelovy rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, a jednak stěžovatel se ve vlasti ani nepokusil obrátit s žádostí o pomoc na státní či nestátní orgány nebo instituce. Městský soud v Praze nenalezl v daném správním řízení o udělení azylu namítané vady, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a s napadeným rozhodnutím žalovaného vyslovil souhlas. Nejvyšší správní soud se s názorem městského soudu ztotožňuje a nepovažuje stěžovatelem uplatněný stížností důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za oprávněný.

Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží Nejvyšší správní soud ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. V podané kasační stížnosti stěžovatel nově namítá, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že u něj neexistují překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť žalovaný si neopatřil informace o zemi původu stěžovatele z doby, kdy bylo ve věci rozhodováno. Jelikož citovanou skutečnost stěžovatel nezmínil v rámci řízení o žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, ale teprve po vydání napadeného rozsudku, nelze k ní v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Městský soud v Praze ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka JUDr. Vlasta Houdková je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč, tato částka jí bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

